

Cudzinec

Lily Wonderland

Emocionálna cesta muža, ktorý sa stal legendou

vydalo MEA2000 o.z. ISBN 978-80-560-0313-8 všetky autorské práva vyhradené

Lily Wonderland

CUDZINEC

Z anglického originálu: Stranger by Lily Wonderland

Technická spolupráca: Ličko Michal, Fujas Štefan

Návrh obalu: Pett Gry

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

Všetky práva vyhradené.

Žiadna z týchto knižiek nemôže byť reprodukována bez povolenia autora.

Website: <http://lilywonderland2012.wixsite.com/lilywonderland>

Facebook: Lily Wonderland – Valéria Osztatná

ISBN 978-80-560-0313-8

Na pamiatku Michaela Jacksona, ktorého pohľad na svet inšpiroval mnohých.

S úctou a obdivom k tomuto veľkému mužovi, po každej básni som umiestnila v zátvorke názov jednej z jeho pesničiek, básní, či kníh.

OBSAH

<i>SKALA (Destiny)</i>	5
<i>CUDZINEC (Stranger In Moscow)</i>	11
<i>VEČERNÁ PIESEŇ (You Are Not Alone)</i>	17
<i>MESAČNÝ MUŽ (Moonwalk)</i>	23
<i>ZRKADLO DUŠE (Man In The Mirror)</i>	29
<i>DRAHOKAM A TULÁK NA CESTE (Yellow Brick Road)</i>	34
<i>MIESTO SLÁVY (Price Of Fame)</i>	37
<i>NA SAMOTE (Xcape)</i>	44
<i>HURIKÁN (Earth Song)</i>	51
<i>PRÍCHOD ANJELA (An Angel Came To Me)</i>	55
<i>CHUŤ LÁSKY (Love Never Felt So Good)</i>	60
<i>SPÁSA (I'll Be There)</i>	63
<i>BUDEME TAM SPOLU? (Will You Be There?)</i>	76
<i>ANJELOVA SPOVEDŔ (I Just Can't Stop Loving You)</i>	85
<i>STRATENÉ DETSTVO (Childhood)</i>	95
<i>METAMORFÓZA (Place Without The Name)</i>	101
<i>AUTOROVO VYZNANIE Môj Ben</i>	117

SKALA

(Destiny)

V diaľke skala stojí,
obklopujú ju iba vlastné studené údy,
slnko zdvíha hlavu k nebesiam,
ona stojí bez pohnutia,
je takmer neviditeľná.

Vypína sa vysoko,
je nedosiahnuteľná,
cez škáru oka vidno ju,
je však vzdialená.

V zime sa netrasie,
slnko v lete ju neobmäkčí,
je tvrdá už mnohé roky,
obklopená všetkým, na čom záleží.

„Prichádzaš ku mne,
vystupuješ po mojich výšinách,
nohy šmýkajú sa pri spádoch,
dotýkaš sa môjho nahého tela,
si zdesený,
keď niečo otrie sa o teba.

Pod mojím náručím prebývajú kreácie,
ktorých sa obávaš,
na mojom tele vyrastajú ihličia,
ktorých strániš sa,
a predsa vidím ťa,
ako pozeráš cez škáru očí,
vytváraš obraz môjho ja,
hovoríš, som nádherná, prekrásna.

Pre mňa krása je však naokolo,
tam, kde dovidí moja tvár, telo,
pre mňa krásou je moja matka,
ktorá dala mi toto miesto.”

Muž odtiahne ruky,
zoskočí zo skaly,
pocit silnej spolupatričnosti
oberá ho o zmysly.

Akoby skala vedela,
čím si prešiel na ceste života.
Akoby čítala jeho pocity,
hovorila jazykom jeho srdca.
„Kto si?“ Ozve sa skala.

Muž premýšľa,
akú odpoveď dať má.
Je tam nejaká,
ktorá by ho skutočne opísala?

„Som hviezdou, ktorá má nekonečnú púť,
čas však vo svete, kde žijem nemá význam.
Som planétou s menom,
ale narodil som sa bez mena.
Som obklopený podobnými mne,
ale predsa sám na tej ceste.

Stojím na jednom mieste,
či pohybujem sa?

Žiarim na chodníku slávy,
alebo som na svetelné roky vzdialený?
Kto môže s istotou povedať,
čo sa v tej diaľke odohráva?
Vidíš iba odraz môjho svetla,
moje teplo však necítiš.
Kde končí moja púť?

Umriem s veľkým výbuchom
a možno to ani nezbadáš.
Rozsypem však svoje časti do éteru.
Oh, áno, vrátim sa!
Prídem v novom prevleku,
budem možno menší,
vzdialenejší,
ale stále to budem ja.

Dolaňne k tebe lúč môjho svetla?
Ak bude slabé,
budeš hľadať ma,
keď v teple domova
pozrieš sa cez okno na zamrznutú krajinu,
zdvihneš oči k nebesiam, spoznáš tú jedinú?

Pretrhne moje slabé svetlo tú hlbokú tmu
a dostane sa do blízkosti Zeme?
Budeš počuť zvuk rýchlosti nekonečnosti?
Spoznáš ma v tej diaľke,
rozoznáš ten jas?

Odpovedať ti jednoducho,
som tým, koho život urobil ma,
som jeden zo siedmych biliónov,
bez mena.

Muž precitá, otáča hlavu,
na blízku nikoho nevidí,
je obklopený iba panenskou prírodou
všade, kde oko dovidí.

Skala viac neprehovorí,
junáka napospas osudu privráti.
Je iba studeným kameňom
bez citu a myslenia,
čo ona môže vedieť
o živote človeka?

CUDZINEC

(Stranger In Moscow)

Sám, odhalený, nahý,
teplý vzduch dostáva sa do tela,
búrka zasahuje telo,
ruky zdvihnuté do neba.

Ničota a splynutie s prostredím,
v buši počuť sykot hada,
v kroví prebývajú príšery,
čierna vdova splieta sieť okolo sveta.

Dážď zmiešaný so slzami,
horko sladkosť v živote,
cudzinec s batohom na pleciach,
pýta sa: „Kde svoj domov nájdem?“

Do krajiny ďalekej zaviedli ho túlavé topánky.
Zodraté nohy, mozole na prstoch,
premočený do kosti,
vidí týčiace sa vrchy,
neživé kamene,
stepi i stodoly,
plameň horúčav i ostrie bleskov,
prešiel ťažkou cestou, smeroval do púšte.

Zmáčaný dažďom oddáva sa otázkam:
„Oh, Bože, povedz mi, čo mal som,
a čo teraz mám?
Kde som sa dostal,
keď stratil som sa,
kde bol ten bod,
z ktorého nemohol vrátiť som sa?

Mal som vysnívaný domov
ako obrázok na nekonečnom mieste,
láskou obklopený,
detským smiechom naplnený.
Kde sa to všetko stratilo?
Kto priniesol to peklo,
zmenil krajinu bez konca
na konečnú zastávku života?

Prečo si dovolil tie slnečné dni,
keď boli obklopené temnými nocami,
úskaliami, rovinami,
vrchmi a pádmi?
Kde si bol Pane,
stále si nás sprevádzal?

Niekedy bolo cítiť,
akoby sa naše cesty rozišli
a sny, ktoré sme snívali,
sa rozpustili ako kvapka snehu,

ktorá spadla na teplú prikrývku,
dotkla sa jej, ale viac jej už nebolo.
Zanechala iba mokrú stopu,
že žila, že kým padala z nebies,
bola večná.

Všetky tie otázky nenechali ma dlho spávať,
pýtal som sa, ako dlho môžem prežiť vo sne,
a kedy nadíde čas, keď musím vstávať?
Čo bude ďalej,
čo bude potom,
ak prestaneme existovať,
keď ukradnú náš domov
a usmievavé oči mojich detí
zmenia na slzavé?

Keď večnosť okamihu vystrieda skorý koniec,
budeme všetci ukrižovaní
kvôli krvavým rukám iných?

Či usuší sa kedysi trasa,
kde slza stekala a poslednú vydýchla?
Alebo sa možno transformuje do ďalšej
snehovej vločky,
ktorá znova bude môcť byť na chvíľku večná?“

Boh však mlčí, neodpovedá,
cudzinec odpovede na otázky i tak dávno pozná.
Pochádzajú z pravdy,
ktorá sa ukrýva vnútri,
vyviera ako prameň v strede srdca,
prináša vieru v lepší zajtrajšok.
Veď všetko má dôvod svojho bytia.

Dážď zastaví sa, vychádza slnko,
počasie mení sa, chvíľku je dusno.
Horúci vzduch vchádza mu do pľúc,
„Oh, to je ale neskrotná púšť!“

Hľadá priesračné jazierko,
sleduje skoky žiab,
život v húštine,
s nimi nie je sám.

Z diaľky prichádza čosi čierne.
„Oh nie, to je púštne zviera,
iste ma zožerie!“
Rozhliadne sa naokolo,
miesta na úkryt je mnoho.
Však počuje šťastný brechot,
vidí šantivé vrtenie chvostu psa.
„Je sám, zatúlal sa, rovnako ako ja!“

Zohne sa a pohladí huňaté telíčko,
nový kamarát ho oblíže,
spolu vykročia prebádať krajinu,
prežiť ten krátky čas,
ktorý je im dovolený byť spolu tu dolu.